

Vänern runt

– sista delen av en svensk klassiker på bönpallen

Ett hundratal entusiastiska motorcyklister var redo för sista delen av en svensk klassiker, Vänern runt den 20 augusti 2022. Det blev två grupper varav den ena startade i Kristinehamn och den andra i Vänersborg. Någonstans på vägen möttes de. Cécile Tartar var med i gruppen som startade i Vänersborg. Läs hennes berättelse om överraskningarna som rundan bjöd på.

Äntligen är det dags för Vänern runt!
Det kommer att bli ytterligare en fin

dag. Min make, tillika chaufför Mats
Jönsson torkar motorcykeln efter nat-

Mats torkar hojen efter nattens oväder.

tens skyfall. Jag har bett om fint väder och uppehåll. Jag brukar bli bönhörd. Molntäcket lättar och solen tittar fram. Vi kör till macken i Vänersborg där vi ska samlas inför avfärd.

Den ena motorcykeln efter den andra anländer på macken. När klockan är åtta är det cirka 50 motorcyklar parkerade utanför pumparna. Det är knappt jag hittar vår egen hoj. Vi ska delas in i två grupper som ska köra medurs runt

Vänern med start i Vänersborg. Det blir en resa på ungefär 500 km runt Sveriges största sjö, som beräknas ta 10-12 timmar, informerar turledaren Chresten Nielsen. Han berättar vidare att det är cirka 40 andra motorcyklister som startar i Kristinehamn och kommer att köra moturs runt Vänern. Någonstans på vägen lär vi mötas. Eventuellt vid Säffle om allt flyter.

Vi ska köra enligt danska modellen (se faktaruta i Bumsen 4.22), men efter-
 som vi har både danskar och normmän
 med oss, tar vi det på deras språk ock-
 så. På danska heter det "svenska mo-
 dell", och på norska heter det, som
 på engelska, "Corner Man". Chresten

Färden inleds med en slingrande väg
 genom skog och mark. Ljungen blom-
 mar bland klippblocken vid väggkanten.
 Vi kör genom Melleruds kommun. Det
 är nyklippta gräsmattor och spridda
 äpplen under aplarna i de välskötta
 trädgårdarna. Skarp gödseldoft träffar

Pausen tar fort slut och vi måste köra
 vidare. Nästa etapp bjuder verkligen
 på en överraskning, men Chresten har
 berättat lite i förväg, så att vi inte blir
 för överraskade. Brudfjällsvägen är
 som en berg- och dalbana i naturen.
 Jag åker karusell och har jättekul, men
 tänker samtidigt att det måste vara
 både ansträngande och väldigt roligt
 att köra på den här vägen.

Bensträckare i Håverud vid Dalslands kanal.

Vänern ser vi inte mycket av, men vi
 passerar vackra insjöar med näckrosor.
 En bäck forsar nedanför vägen. Det är
 härligt att åka och bara njuta av natu-
 rens skönhet. Men det är viktigt att ha
 rätt kläder. Jag har blivit bönhörd och
 solen skiner för det mesta. Av det utlo-
 vade regnet faller inte en enda droppe
 på oss under hela resan. Temperaturen
 stiger till härliga 22 grader under da-
 gen, men det är lite svalt i luften så jag
 är tacksam över mina funktionsdugliga
 mc-kläder.

Akvedukten i Håverud.

Det är inte bara naturen som bjuder
 på överraskningar. Någonstans mellan
 Åmål och Skärsmyr ser jag Martin
 Lindor (sekreterare i BMW-klubben)
 stå högt på ett klippblock mitt i en
 skogsväg och ta bilder på oss när vi
 passerar. Just då håller jag mobilen i
 handen och har precis fört in någon
 anteckning. Undrar om han fick en bra
 bild på oss.

Nielsen kommer att leda den första
 gruppen med sweepern Curt Ludvigs-
 son. Den andra gruppens ledare är
 Kenneth Magnusson med sweepern
 Eva Magnusson, hans trevliga fru.

näsan när vi passerar en kohage, men
 den obehagliga lukten varar inte länge.

En tunn molnslöja ligger för solen.
 Det är friskt i luften efter nattens regn.
 Temperaturen när vi startar ligger
 på behagliga 18 grader. Jag vinkar till
 ett barn och ler för mig själv under
 hjälmen. Jag är enda passagerare i vår
 grupp på 50 personer. Det är synd att
 det inte är fler passagerare som får
 njuta av en underbar åktur.

Nästan exakt en timme senare, som
 har känts som fem minuter, är det
 dags för första stopp i Håverud vid
 Dalslands kanal. Chresten berättar
 att akvedukten, över vilken går både
 en landsvägsbro och en järnvägsbro,
 byggdes för över 150 år sedan.

– Dalsland är ett Sverige i miniatyr,
 säger Eva till mig när jag står och
 betraktar den mäktiga vyn över Dals-
 lands kanal.

Nästa överraskning sker inte långt
 därifrån Martin stod. Cirka två och en
 halv timme efter avfärd möter vi den
 andra gruppen som har kört från Kris-
 tinehamn. Det är bara att hålla handen
 uppe i hälsning tills alla har passerat.

Den danska/svenska/Corner Man
 modellen visar sig fungera ypperligt.
 Vid en korsning får vi vänta i nästan 8
 minuter innan de sista i ledet kommer.
 Längre fram har Kenneth stannat med
 resten av gruppen för att vänta in oss
 så att vi kan få en ny start med hela
 gruppen samlad.

Nästa stopp för en bensträckare efter
 cirka 70 km sker på en bensinmack i
 Säffle. Turen är väl organiserad och
 strukturerad med rätt antal pauser för
 bensträckare, tankning och matpauser.

Gruppen håller samman.

Dessutom gillar jag att det är samling före varje start med instruktioner om vad nästa etapp ska innehålla. Nu har vi 90 km framför oss till Golfklubben i Hammarö där vi ska inta lunchen.

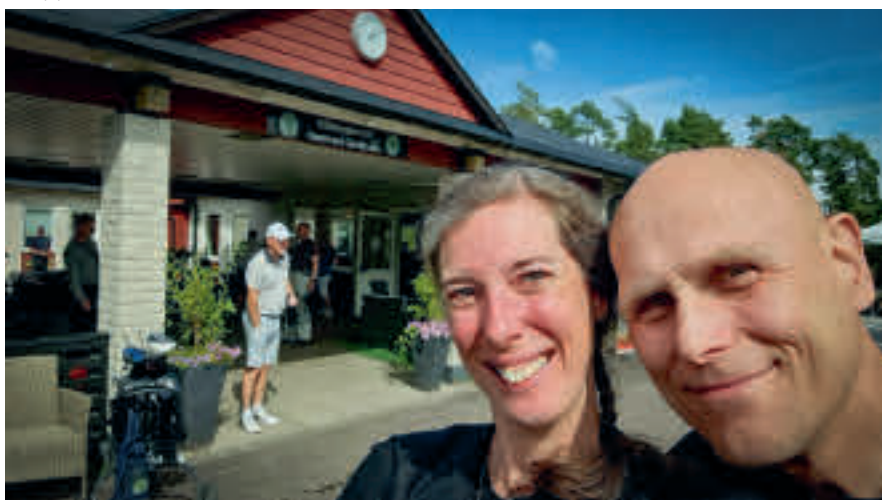
Landskapet vi nu kör igenom leder mina tankar till mitt kära Skåne. Här är det också ett böljande jordbrukslandskap; här finns det ännu några otröskade havre- och vetefält som vi vagnar oss igenom. Det är vackert över Norsälven och genom Norsbron. När vi har 16 km kvar till Karlstad börjar det dock kännas i låren att jag behöver sträcka på benen. Jag andas djupt in den härliga barrskogsdoften som fyller mina näsborrar och tänker på att det snart blir dags för mat.

Lustigt nog anländer vi först vid golfklubben. Den första gruppen som vid varje stopp har kört iväg före oss anländer några minuter efter oss. Och ändå har vi hunnit köra fel, men det är kanske för att vi fick ta en oplanerad genväg över en grusväg som vi kommer först. Eller så var de inte lika hungriga som vi. Vi får i alla fall inta en välförtjänt och mycket god grillbuffé på Hammarös Golfklubb. Vid matbordet idag får vi återigen trevligt sällskap av Patrick Granander som vi träffade på turen ”Tjörn-Orust runt” igår.

Det är dock inte fransk lunch som gäller här, där vi kan sitta i timmar. Efter en timme måste vi röra på oss igen. Vi har ju bara kört halva sträckan så

att stanna där, det var billigare bränsle och de hade en fungerande toalett, vilket de inte hade på OK Q8-macken, säger Dorte Holving från Danmark. Det tar dock tid att både tanka och gå på toa och köra över vägen igen så vi missar Chrestens instruktioner om nästa mål. Vi stannar vid vår sweeper Eva som ger oss den information vi har missat. Nästa mål är Mariestad. Vi blir inte bjudna på öl där, utan på glass. Mysigt med överraskningar!

Nu är det kurviga vägar igen. Tallar och björkar övervakar vår passage. Vägen kantas ömsom av mossa, ömsom

Artikelförfattaren Cécile och hennes chaufför och make Mats Jönsson

mycket återstår. Nästa mål efter denna goda måltid är Kristinehamn. Det är 55 km dit. Vi kör genom Karlstad, men på grund av ett vägarbete delas gruppen igen. En traktor längre fram bakom vilken ledaren har fastnat med halva gruppen är som ytterligare en skänk från ovan så att gruppen kan köra samlad igen.

Nu blåser det friska vindar. Solen skymms av ett tunt molntäcke, men det är vacker natur vi passerar. En djup grönska omsluter oss. Vi möter unga cyklistar varav den ena vinkar till oss. Blir det måntro en framtida motorcyklist?

I Kristinehamn stannar vi inte för att titta på Picassoskulpturen. Gruppen stannar på OK Q8-macken, men vi kör över vägen till Circle K-macken mittemot där vi tankar. Vi gjorde rätt

av ormbunkar, ömsom av ljung som frodas bland stenarna längs vägen. I Södra Råda är det riktigt kurvigt men asfalten är bulig, färden blir tyvärr inte så angenäm. Bulorna i asfalten glöms dock fort bort när vi kommer till Skagersvik och njuter av en fin del av vattendraget från sjön Skagern som flyter in i Vänern.

Vid Midstorp omsluts vi på nytt av fuktig grönska, men ett par kilometer längre bort är det kalhygge. Här och var på vägen därefter är det idylliska falurödmålade hus och sommarstugor. Efter Torved passerar vi en kanal strax före Fredsberg. Det ser nästan ut som om vi kör på en väg i Holland.

De sista kilometerna före Mariestad känns återigen i låren. Jag orkar knappt njuta av utsikten. Det ska bli skönt med en paus och ytterligare en trevlig överraskning i Mariestad. Vi blir alla bjudna på glass av BMW-klubben. Här samlas alla deltagare från Vänern runt och jag drunknar bland alla motorcyklar. Jag måste stå på ett bord för att få en översikt, men jag står ändå inte tillräckligt högt upp för att kunna räkna alla. Det är dock nästan ett hundratal motorcyklar parkerade utanför de röda hamnbodarna.

Den goda glassen är intagen. Solen börjar sin färd neråt på himlen och vi med den på kartan; skuggorna blir längre. Strax efter Mariestad står vår "hörngubbe" i skuggan. Med solen i ögonen missar vi honom och jag hinner precis skönja honom vinka mot oss när vi kör fel förbi honom. Jag ser att de två vi har framför oss och den som är precis bakom oss också missar honom. Mats vänder på ekipaget och

vi kör tillbaka till korsningen, där vi stannar och inväntar vår sweeper, Eva. Hon stannar och en av de sista motorcyklisterna kör för att hämta de vilsna fären in i ledet igen. I Björsäter strax före Lugnås har Kenneth stannat med gruppen för att invänta oss som har kört fel. Nu är vi alla på rätt spår igen och kör samlat vidare.

I Gössäter bjuder själva vägen på en överraskning. Vi blir överrumplade av en skarp hårnålskurva – Patrick som

Bensträckare med utsikt.

kör framför oss kommer lite för snabbt in i kurvan och kör i vänsterfilen. Jag ser honom försvinna bakom häcken i kurvan och när vi själva har passerat den är jag otroligt tacksam att han inte har fått möte. Annars hade antingen han eller vi krockat.

Hjärtat har fått tillbaka sin rätta plats i bröstkorgen efter en tur i halsgropen. Nu passerar vi den nerlagda Kinnekullesmedjan. Ur skorstenen växer en björk. Inget stoppar naturen, men för oss är det dags för nästa stopp för ut-

sikt över Vänern vid Kinnekullegården. Vilken vy! Vi har bara fem minuters paus om vi ska hinna med tidsschemat. Eva förklarar då snabbt för mig vad man ser från utsiktsplatsen. Till exempel Läckö slott. Men med solen i ögonen är det svårt att uppfatta något.

Efter den snabba njutningen av utsikten kör vi vidare. På vår färd nerför är vyn över slätten nedanför oss majestätisk. När vi har kommit i höjd med sjön passerar vi en kyrka som ligger vackert med utsikt över Vänern. Ett

Rastsnack...

rådjur springer på ett fält och gömmer sig snabbt bland snåren. I Blomberg följer vi Vänern en kort stund. Nära Källby ser jag en mini-skeppssättning på en åker.

Nu känns det som slutspurten. Solen sjunker sakta på sin väg neråt. En flock gäss flyger söderut. Vi själva flyger sydvästerut, nu mot Vänersborg. Vi kör igenom Filsbäck och Lidköping. Vi har solen i ögonen hela tiden. I några sekunder får våra ögon vila när solen gömmer sig bakom ett moln. Jag har bara brus i hjärnan. Jag känner mig matt, men inte trött. Jag njuter av att bara vara. Mina tankar är tomma.

Jag väcks tillbaka i Tådene av ytterligare en gåsflod med ett hundratal individer som flyger rakt ovanför våra huvud. Vem kommer först i mål? Gässen eller vi? Om Selma Lagerlöf hade levt nu, hade hon säkert placerat Nils Holgersson på en motorcykel i stället.

Martin dyker upp igen som gubben ur lådan. Han överraskar oss för andra gången idag genom att sitta på huk i vägkanten och plåta oss när vi dundrar förbi. Med solen i ögonen ser jag först bara ett svagt sken från en motorcykels strålkastare vänd mot oss. Jag tror att det är en av våra hörngubbar som tydligt vill visa vägen i skuggorna, men när vi närmar oss ser jag att det är Martin med en kamera i högsta hugg.

Nu känns det som att alla kör fortast möjligt. Som om alla vill hem. Det är

Medaljklistring

bara ett par-tre mil kvar och naturen bjuder på ytterligare överraskningar. I Grästorps slingrar sig ån Nossan fram i landskapet. Och ett magiskt sista stopp. Vi kör uppför en slingrande grusväg för att stanna vid utsiktspunkten Flo i Hunneberg. Vyn över sjön är bedårande. Vi ser bort till Kinnekulle och förstår hur långt vi har kört.

Nerför grusvägen är det dunkelt. Vi har 15 km kvar till målet. Vi kör genom Vargön, och passerar gränden där det trevliga Hunnebergs vandrarhem vi

bor på ligger. Vi hinner precis tillbaka till Shellmacken i Vänersborg samtidigt som solen försvinner bakom trädlinjen i horisonten.

Dagen har varit otroligt rik på upplevelser. Det är dags att ta avsked från alla och tacka för en underbar dag. Vi tackar våra danska och norska vänner och alla får var sitt klistermärke "Vänern runt 2022" som Patrick mycket nöjd klistrar in i sin toppbox.

De som är klara med en svensk klassiker får sina medaljer, eller rättare sagt sina klistermärken, som faktiskt ser ut

som en medalj. Det har varit en underbar dag och jag är verkligen sugen på att göra om resan nästa år.

Text & foto: Cécile Tartar

Fler bilder finns att beskåda på BMW MC-klubbens hemsida: Gallerier | BMW Klubben

Filmklipp hittas här: En spättas dagbok – Vänern runt 20/8 2022

